

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 212/07- 36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. decembra 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosť O. R., T., zastúpenej advokátom JUDr. J. F., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 227/98 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo O. R. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 227/98 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 227/98 p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

3. O. R. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 60 000 Sk (slovom šesťdesiatisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Trnava p o v i n n ý zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Trnava j e p o v i n n ý uhradiť O. R. trovy právneho zastúpenia v sume 11 239,40 Sk (slovom jedenásťtisícdeväť slovenských korún a štyridsať halierov) na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. J. F., Advokátska kancelária, B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 212/07 z 21. augusta 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť O. R. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 227/98 o vypořádanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd 13. septembra 2007 predsedu okresného súdu vyzval, aby sa k sťažnosti vyjadril a aby ústavnému súdu zaslal súdny spis.

Podpredseda okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti sp. zn. Spr 1120/07 doručenom ústavnému súdu 20. septembra 2007 uviedol: „... predmetom konania je vyporiadanie zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 14C/227/98.

Zákonná sudkyňa v tom čase vo veci JUDr. B. M. dňa 3. 12. 1998 vyzvala navrhovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za návrh, návrh bol následne doručovaný odporcovi na vyjadrenie. Súdny poplatok bol zaplatený 21. 1. 1999. Odporca prevzal kópiu návrhu 6. 7. 1999. Dňa 30. 7. 1999 podal vo veci vyjadrenie v písomnom podaní. Úkonom sudkyne z 23. 8. 1999 sa doručovalo stanovisko odporcu zástupkyňi navrhovateľa. Sudkyňa dňa 26. 4. 2000 stanovila termín pojednávania na deň 31. 5. 2000, na ktorom pojednávaní sa dostavili účastníci, pojednávanie bolo odročené za účelom pripojenia iného rozhodnutia v inej veci. V ďalšom období súd čakal na právoplatné rozhodnutie v inej veci, konkrétne sp. zn. 15C/55/97, pravidelne sledoval stav tejto inej veci.

V dôsledku odchodu sudkyne JUDr. M. do starobného dôchodku 30. 6. 2001, bola vec v zmysle Opatrenia predsedníčky súdu pod Spr 649/01 zo dňa 28. 6. 2001 prikázaná na ďalšie konanie sudkyňi JUDr. M. M. Táto sudkyňa v ďalšom období nastúpila na riadnu materskú dovolenku. Ďalším Opatrením predsedníčky súdu Spr 701/02 zo dňa 30. 5. 2002 bola vec pridelená na konanie sudkyňi Mgr. A. T. Táto sudkyňa vo veci úkony nevykonala. Dňa 13. 2. 2004 zástupkyňa navrhovateľa požadovala vytýčenie pojednávania vo veci tým, že medzičasom bolo ukončené konanie 15C/55/97, týkajúce sa nehnuteľnosti účastníkov, ktoré malo tvoriť majetok býv. manželov. Dňa 26. 3. 2004 dala sudkyňa Mgr. T. pripojiť predmetný spis 15C/55/97 a dňa 28. 9. 2004 vytýčila termín pojednávania na deň 5. 11. 2004. Na uvedenom pojednávaní sa zúčastnili zástupcovia účastníkov konania, vyjadrili sa k predmetu veci, pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom pribratia znalca do konania na stanovenie ceny nehnuteľnosti. Dňa 9. 11. 2005 úpravou sudkyne bola vec predložená vyššiemu súdnemu úradníkovi na ustanovenie znalca vo veci, tento bol ustanovený 21. 11. 2005. Išlo o znalca z odboru stavebníctva. Znalec dňa 19. 1. 2006 oznámil súdu, že obdržal uznesenie súdu o jeho ustanovení za znalca vo veci, dňa 16. 1. 2006 bola stanovená ohliadka miesta, oznámil, že mu nebolo umožnené šetrenie na mieste samom, pretože mu nikto neotváral. Zároveň oznámil, že vykoná ďalšie šetrenie v náhradnom termíne. Sudkyňa vo veci 6. 6. 2006 vyzvala znalca na oznámenie, kedy v

náhradnom termíne vykonal ohliadku a s akým výsledkom. Znalec oznámil 20. 9. 2006, že rozposlal pozvánky na vykonanie ohliadky na deň 31. 1. 2006, avšak uviedol, že z pozvaných účastníkov sa nikto nedostavil, navrhovateľka – sťažovateľka sa ospravedlnila. Ďalšie šetrenie v mieste nehnuteľnosti zvolal na 4. 10. 2006. Dňa 16. 11. 2006 navrhovateľka oznámila súdu, že odvoláva plnomocenstvo na zastupovanie vo veci JUDr. N., že sa naďalej bude zastupovať vo veci sama.

Dňa 7. 5. 2007 sudkyňa stanovila termín pojednávania vo veci na deň 15. 6. 2007, na tomto pojednávaní sa účastníci nedostavili, ani ich právni zástupcovia, právny zástupca odporcu sa telefonicky ospravedlnil.

Pojednávanie bolo odročené na 5. 9. 2007, tento termín pojednávania bol zrušený úpravou sudkyne zo dňa 16. 7. 2007 a bol stanovený nový termín pojednávania na 26. 9. 2007, na ktorý boli volaní zástupcovia účastníkov.

Vzhľadom na tú skutočnosť, že vo veci konali viacerí sudcovia, vykonávali úkony podľa svojich možností, podľa úkonov vo svojich oddeleniach, je faktom, že tieto vykonávané úkony vo veci boli vykonané s dlhším časovým odstupom.“ V závere svojho vyjadrenia podpredseda okresného súdu súhlasil, aby ústavný súd prerokoval sťažnosť bez nariadenia ústneho pojednávania.

Rovnaké skutočnosti týkajúce sa úkonov okresného súdu zistil z obsahu sťažnosti a z pripojených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z previerky súdneho spisu sp. zn. 14 C 227/98 aj ústavný súd. Navyše ústavný súd zistil, že v konaní sa uskutočnilo ďalšie pojednávanie 31. októbra 2007, ktoré bolo odročené na 12. december 2007.

Ústavný súd si v rámci prerokovania sťažnosti vyžiadal súdny spis okresného súdu sp. zn. 15 C 55/97 týkajúci sa konania, ktoré malo súvisieť s predmetným konaním a bolo dôvodom na odročenie pojednávania na neurčito. Z uvedeného spisu zistil, že predmetom konania vedeného okresným súdom bol návrh „na zrušenie darovacej zmluvy“ vo vzťahu k sťažovateľke ako obdarovanej. Vo veci rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 15 C 55/97-69 z 22. apríla 1999, ktorým návrh zamietol. O odvolaní rozhodoval Krajský súd v Trnave, ktorý svojím rozsudkom č. k. 8 Co 163/00-93 z 23. januára 2001, ktoré nadobudlo právoplatnosť 22. marca 2001, napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

Ústavnému súdu bolo 25. októbra 2007 doručené stanovisko právneho zástupcu sťažovateľky k vyjadreniu okresného súdu, v ktorom uviedol:

„1) Z časového prehľadu, tak ako ho uvádza porušovateľ, je zrejme, že všeobecný súd konal vo veci 14C 227/97 liknavo a neefektívne. Od 28.06.2001, kedy došlo k prikázaniu veci Dr. M. do 26.03.2004, kedy zastupujúca sudkyňa Dr. T. dala pripojiť spis 15C 55/97 sa nevykonali žiadne úkony, ktoré by v zmysle ust. §6 OSP viedli k rýchlej a účinnej ochrane práv účastníkov.

2) Vo veci nie je ospravedlnením, ale priťažžením porušovateľovi, že súd bez vykonania procesného úkonu (§109 OSP) cit.: „...čakal na právoplatné rozhodnutie v inej veci, konkrétne sp. zn. :15C 55/97...“, pretože podľa zásady jura novit curia mal vedieť, že darovanie v zmysle ust. §143 Občianskeho zákonníka nemôže ovplyvniť majetkové portfólio BSM...

4) Vzhľadom k tomu, že skutočnosti obsiahnuté vo vyjadrení porušovateľa potvrdzujú nami namietaný postup trváme na podanej sťažnosti.“

Právny zástupca sťažovateľky vo svojom stanovisku ústavnému súdu ďalej oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania a špecifikoval trovy právneho zastúpenia.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov..., a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium „právna a faktická zložitost' veci“, ústavný súd konštatuje, že predmetom posudzovaného konania vedeného okresným súdom je návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Vec nie je skutkovo ani právne zložitá, tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Ústavný súd vychádzajúc z doterajšej dĺžky konania, jeho priebehu a dosiahnutých výsledkov konštatuje, že nezistil také okolnosti, ktoré by odôvodňovali deväťročný priebeh konania z dôvodu právnej a faktickej zložitosti veci.

2. Správanie sťažovateľky ako účastníčky konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priesťahom. Pri hodnotení postupu podľa tohto kritéria ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľka bola v konaní aktívna. Ústavný súd v tejto súvislosti nezistil žiadnu okolnosť v správaní sťažovateľky, ktorou by prispela k zbytočným priesťahom v konaní.

3. Napokon ústavný súd z hľadiska existencie zbytočných priesťahov hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Pri skúmaní skutočností, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k namietanému porušeniu označených práv, ústavný súd zistil, že okresný súd bol v určitých obdobiach nečinný, pričom plynulému prerokovaniu danej veci nebránila žiadna zákonná prekážka.

Nečinnosť a nesústredený postup okresného súdu bol zistený v období od 31. mája 2000, keď sa uskutočnilo pojednávanie vo veci, ktoré bolo odročené na neurčito s rozhodnutím okresného súdu, že sa bude čakať na rozhodnutie vo veci v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 15 C 55/97, do 5. novembra 2004, keď sa vo veci uskutočnilo ďalšie pojednávanie. V uvedenom období okresný súd nevykonával žiadne úkony zabezpečujúce podklady na rozhodnutie vo veci.

Ústavný súd zistil, že predmetom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 15 C 55/97 bol návrh na zrušenie darovacej zmluvy vo vzťahu k sťažovateľke ako obdarovanej.

Podľa § 143 Občianskeho zákonníka v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov počas trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnomu nástupcovi pôvodného vlastníka. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že veci, ktoré nadobudol niektorý z manželov počas trvania manželstva darovaním, netvoria

bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, ale výlučným vlastníkom darovanej veci je ten z manželov, ktorý bol obdarovaný. Ak manželia boli obdarovaní spoločne, dar bude predmetom ich podielového spoluvlastníctva.

Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu čakať na rozhodnutie vo veci v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 15 C 55/97 bolo založené na nesprávnej právnej úvahe a v konečnom dôsledku spôsobilo zbytočné priet'ahy v preskúmanom konaní. Akékoľvek rozhodnutie súdu v uvedenom konaní mohlo mať totiž dosah iba na veľkosť majetku vo výlučnom vlastníctve sťažovateľky a nemohlo mať (a ani nemalo) žiadny vplyv na vypořádanie bezpodielového spoluvlastníctva, ktoré bolo predmetom preskúmaného konania. Ústavný súd ďalej konštatuje, že napriek skutočnosti, že v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 55/97 bolo právoplatne rozhodnuté už 22. marca 2001, nasledovný procesný úkon okresného súdu bol vykonaný až 5. novembra 2004, keď sa uskutočnilo pojednávanie vo veci.

Za nesústredený ústavný súd považoval aj postup okresného súdu po 5. novembri 2004, keď sa uskutočnilo v poradí druhé pojednávanie vo veci, ktoré však bolo odročené na neurčito za účelom znaleckého dokazovania, predmetom ktorého malo byť ocenenie nehnuteľností, ktoré boli sťažovateľkou zaradené do majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve bývalých manželov. Okresný súd opätovne na základe nesprávnej právnej úvahy nariadil oceňovanie nehnuteľností, ktoré nemôžu byť predmetom vypořádania, pretože ich nemožno zaradiť do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a to z titulu ich nadobudnutia, ktorým bolo darovanie (§143 Občianskeho zákonníka). Tieto skutočnosti vyplývali predovšetkým zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 15 C 55/97, ktorého obsahom bola aj darovacia zmluva spísaná vo forme notárskej zápisnice, ako aj z výpovede účastníkov konania. V nasledujúcom období po ustanovení znalca (viac ako jeden rok od odročenia pojednávania) sa ustanovený znalec viackrát neúspešne pokúsil o miestne zisťovanie, pričom sa mu nepodarilo zabezpečiť relevantné podklady na vypracovanie znaleckého posudku. Celé obdobie od 5. novembra 2004 až do 7. mája 2007, keď bolo nariadené pojednávanie na 15. jún 2007, ústavný súd hodnotí ako nesústredený a neefektívny postup okresného súdu, ktorého výsledkom neboli a ani nemohli byť

podklady na rozhodnutie vo veci samej, teda ako obdobie, v ktorom v dôsledku neefektívneho postupu okresného súdu dochádzalo k zbytočným priet'ahom.

Konanie v predmetnej veci ústavný súd kvalifikuje ako pomalé, neúčinné a nesústredené konanie, resp. prerokúvanie veci v neprimeranej lehote, teda ako konanie so zbytočnými priet'ahmi.

V súvislosti s posudzovaným konaním vedeným okresným súdom, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo zásad uplatňovaných v občianskom súdnom konaní je zásada, že súd pozná právo (iura novit curia). Uvedená zásada vyplýva z § 121 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti (...). Pokiaľ súd nariadi znalecké dokazovanie, pričom výsledok znaleckého dokazovania nie je možné použiť ako podklad na rozhodnutie vo veci samej a táto skutočnosť je súdu známa, resp. mala mu byť známa, koná v rozpore so základnými právami zaručenými v čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 48 ods. 2 ústavy. Rovnako v prípade, ak okresný súd podmieni ďalší postup v konaní rozhodnutím vo veci vedenom v inom konaní, je zrejmé, že takéto rozhodnutie a postup daného súdu musí byť založený na zodpovedajúcej právnej úvahe a zvažení všetkých skutkových a právnych okolností konkrétneho prípadu. Keďže podľa uvedenej zásady okresný súd mal vedieť, že darovanie v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka nemôže ovplyvniť majetkové portfólium bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ústavný súd hodnotí takýto postup okresného súdu ako neefektívny a v konečnom dôsledku v rozpore s právom zaručeným v čl. 6 ods. 1 dohovoru a základným právom zaručeným v čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak,

aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 227/98 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal.

Keďže k porušeniu základného práva s'ťažovateľky došlo neefektívnym a nesústreďeným konaním, resp. nekonaním okresného súdu, ústavný súd mu prikázal vo veci konať bez zbytočných priet'ahov (2. bod výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa § 56 ods. 5 citovaného zákona ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 60 000 Sk.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 14 C 227/98 a berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu ústavný súd považoval priznanie sumy 60 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde (3. bod výroku nálezu).

Ústavný súd rozhodol napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním advokátom JUDr. J. F. v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľka žiadala uhradiť trovy svojho právneho zastupovania v sume 11 239,40 Sk. Vzhľadom na to, že uplatnené trovy konania neprekročili sumu ustanovenú § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ústavný súd ich priznal v požadovanej sume za tri úkony právnej služby vykonané v roku 2007 a režijný paušál, t. j. $3 \times 2\,970,30 + 3 \times 178 + 19\%$ DPH, spolu 11 239,40 Sk (4. bod výroku nálezu).

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia v sume 11 239,40 Sk je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2007